

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เมตตาแสดงธรรมไว้หลายวาระเพื่อให้พี่น้องประชาชนร่วมกันปกป้องคลังหลวงให้แคล้วคลาดปลอดภัย มิให้ผู้ใดเข้ามาแตะต้องหลักการและเจตนารมณ์ของคลังหลวงให้แปรเปลี่ยนไปได้ หลวงตานั้นย้ำเสมอว่า คลังหลวงมีความสำคัญต่อชาติมาก และในฐานะที่คนไทยทั้งประเทศเป็นเจ้าของคลังหลวงจึงต้องช่วยกันรักษา แม้ชีวิตก็เสียสละได้เพื่อรักษาคลังหลวงไว้ให้เป็นสมบัติคู่ชาติไทยของเราตลอดไป หลวงตาได้ให้เหตุผลและวางแนวทางการรักษาคลังหลวงไว้ ดังต่อไปนี้ **กษัตริย์และประชาชน เจ้าของคลังหลวง** “...เราเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติคือคลังหลวงนี้เป็นหัวใจของคนไทยทั้งชาตินับแต่วงศ์กษัตริย์ลงมา วงศ์กษัตริย์คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรรักษาสมบัติก่อนใหญ่หลวงซึ่งเป็นหัวใจของชาตินี้ นั่นฟังขึ้นมันเรื่องเล็กน้อยหรือ ... ผู้รักษาก็นับตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวลงมา จนกระทั่งถึงทหาร ตำรวจ ประชาชนทั่วหน้ากันในแดนไทยนี้ เป็นเจ้าของสมบัติเหล่านั้นทั้งนั้น… ตำรวจ ทหารนั้นยังเป็นหน้าที่อันสำคัญมากกว่าประชาชน เพราะเป็นหน้าที่ผู้รักษาก่อนเมืองอยู่แล้ว สมบัติของบ้านของเมือง ตลอดถึงชีวิตจิตใจของประเทศไทยทั้งชาติ… ด้วยการพลีชีพเข้าไปรักษาสสมบัติของตน เอาชีวิตเข้าแลกเลย ตั้งแต่องค์หลวงมาจนกระทั่งตำรวจ ทหาร มีหน้าที่เข้มางดวกดวนสละชีวิตเพื่อสมบัติและชาติของตนเสมอกันหมด…”

มดแดงรักษารัง ไทยรักษาค้างหลวง “...พี่น้องทั้งหลายฟังให้ถึงใจทุกคนนะ เราเป็นเจ้าของสมบัติคลังหลวงนี้ทุกคน มดแดงมันอยู่ในรังของมัน มันรับผิดชอบในรังของมัน ข้างมามันก็ไม่ถอย มดแดงตายก็ตาย มดแดงยอมทั้งรังเลย ข้างก็ข้างเถอะ ภูเขาทั้งลูกก็มา มดแดงจะไม่ถอย นี่พี่น้องทั้งหลายเป็นเหมือนมดแดงที่รักษาสสมบัติคือคลังของชาตินี้ ... เราจะรักษาแบบไหน แบบมดแดงหรือจะแบบไหน แบบพากันเผ่นๆ เปิดดับให้เขากินจนหมดนั่นหรือ? เข้าใจหรือ ถ้าเป็นแบบมดแดงต้องเป็นตัวของตัวทุกคน มีสิทธิอำนาจเต็มที่ในการรักษาสสมบัติ

ล้านคน เป็นเจ้าของด้วยกันทุกคนสมบัติกันนี้ เป็นหัวใจของชาติโดยตรง ไม่ได้เป็นของใครนะ... สมบัติมีเจ้าของ ตั้งแต่หมากก็ยังมีหวงหากมัน นี่คลังหลวงเป็นหัวใจของชาติ ไม่ใช่หาก แล้วจะมีราคาต่างกันยังกับที่ว่าหาก หมากมันก็หวงหากมัน แต่ไม่ใช่หาก หัวใจของชาติจะไม่หวงได้ยังไง คนเรามันต้องหวง คอขาด-ขาดไปเลย … เอา พูดยกตัวอย่างไม่ต้องมากละนะ เงินนี้ ๒ ซั่งว่าจันเลยนะ พอกับแม่มอบให้กูแล้วตายไปแล้ว กูเป็นคนรักษา เอา จอมารคนไหนจะมายึดเป็นกรรมสิทธิ์ของมัน ให้มันมาทั้งโคตรทั้งแซ่ของมัน บอกอย่างนั้นเลย ให้ไปจดจากรักมา ... มากี่ผางเดียวขาดสะบั้นเลย อำนาจสิทธิ์ขาดของความเป็นเจ้าของใช้ใหม่ละ…” **เลือดทาของสมบัติสู่..มหาโจรปล้นคลังหลวง**

“…คลังหลวงเป็นสมบัติอันถูกต้องดีงาม ทั้งทางด้านธรรม ทั้งทางด้านทางโลก ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องรักษาไว้ด้วยดีทุกคน อะไรเข้ามาลวงล้าก็จะต้องมีการต่อต้าน เช่นเดียวกับโจรผู้ร้ายเขาไปปล้นบ้านของใครก็ตามนั่นเอง นี่บ้านใหญ่คือสมบัติอันใหญ่ได้แก่คลังหลวงแห่งพี่น้องชาวไทยเรา เรียกว่าสมบัติอันใหญ่หลวง พี่น้องชาวไทยเราจึงเป็นเจ้าของด้วยกันทุกคน ที่จะต้องปกป้องรักษาสสมบัติเหล่านั้นอย่างเต็มกำลังความสามารถ หัวใจขาดสะบั้นลงไปเลือดทาของสมบัติก็ต้องยอมทาลงไป นี่เรียกว่าสิทธิอำนาจของเจ้าของสมบัติ ต้องรักษากันอย่างนี้ กรุณาทราบไว้โดยหลักธรรม นี่ละหลักธรรมชาติแห่งธรรมทานไม่ได้ขัดข้อง สำหรับผู้รักษาสสมบัติจะมีการต่อต้านกันกับมหาโจรที่เข้ามาปล้นบ้าน เพราะมหาโจรเป็นฝ่ายผิด เจ้าของสมบัติไม่ได้ผิด เมื่อลวงล้าเข้ามาก็ต้องมีการโต้ตอบกัน ...หลักใหญ่แห่งชาติไทยของเราอยู่ที่คลังหลวงนี้เท่านั้น ไม่ได้อยู่ที่ไหนนะ สง่าราศีทุกสิ่งทุกอย่างว่าประเทศไทย ที่มีหน้ามีตาเหมือนเขาก็คือ คลังหลวงนี้เป็นตัวประกันแห่งชาติไทยของเราให้มีศักดิ์ศรีดีงามเหมือนชาติทั้งหลายเขา ถ้าลงนี้ได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วหมดความหมาย ชาติไทยคือหมาไทย ... สมบัติอันนี้เป็นชีวิตจิตใจของชาติไทยเรา ถ้าสมบัติอันนี้ได้หลุดลอยไปแล้ว ชาติไทยเราไม่มีความหมายเลย และไม่มีความหมายตลอดไป ใครมาที่จะขึ้นมาตั้งโต๊ะกินเลี้ยง กันตลอดไปเลย ประชาชนชาวไทยเราเป็นชั้นเนื้อ เอาไปเลี้ยงโต๊ะ กันตลอดไปเลย …

เราจึงต้องรักษาสสมบัติกันไว้เพื่อความแน่นอนมั่นคงของเรา สืบทอดจากบรรพบุรุษปู่ตายายของเรามาเป็นจิ้งจาวตลอดไป ด้วยความอารักขา ด้วยความเข้มางดวกดวนในการรักษาสสมบัติเหล่านี้...”**รัฐบาลยอมรับหลวงตา..ยกเลิกรวบบัญชี**

เหตุผลประการหนึ่งที่ยกขึ้นมาเป็นข้อกล่าวอ้างในการร่างกฎหมายรวมบัญชีก็คือ ภาระหนี้สินของชาติจำนวนมากทั้งจากภายในและนอกประเทศ
รัฐบาลจึงคิดแก้ปัญหาโดยการยุบคลังหลวงเพื่อเอาเงินไปใช้หนี้ซึ่งเป็นวิธีที่อันตรายเกินไป
อาจถึงขั้นทำให้ชาติล้มละลายได้ในช่วงพริบตาดังได้เคยกล่าวเหตุผลไว้ในบทก่อนๆ
ด้วยภาระหนี้สินจำนวนมากนี้ทำให้รัฐบาลยกเป็นเหตุด้วยว่าไม่มีเงินที่จะเอามาพัฒนาประเทศเพื่อสร้างความเจริญในด้านต่างๆ

ในด้านต่างๆ ในขณะที่ความคิดดังกล่าวกำลังเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่นั้น หลวงตาก็เมตตาแสดงธรรมเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจดังนี้
“...เราเป็นลูกชาวไทย อย่าเห็นแก่ได้แก่ร้ายกว่าคนไทยทั้งชาติที่จะกู้ชาติของตนขึ้นด้วยความอุตสาหพยายาม ด้วยความรักชาติ เสียสละทุกคน
ให้พากันตั้งอก ตั้งใจทุกคน เราพยายามเต็มเหนี่ยวแล้วนะเวลานี้ ถ้าศาสนาช่วยพุงขึ้นไม่ได้แล้วก็หมดหวังจริงๆ เราจะให้กิเลสมาช่วย เห็นไหมว่าช่วยลากลงๆ
จนกระทั่งชาติไทยของเราจะหมดความหมายแล้วเวลานี้ รู้ไหมโทษของกิเลสมันลากลงๆ โทษของธรรมที่ตรงไหนมีไหม ที่ลากชาวพุทธเราลง ไม่มี มีแต่จุดขึ้นลากขึ้นๆ
เวลานี้ก็จุดก็ลากนั่นแหละ ที่กล่าวอยู่เวลานี้ ขอให้เชื่อธรรมพระพุทธเจ้าจะพอทรงตัวได้
ทุกขजनนโลกสำคัญที่สุดคืออย่าได้ติดหนี้เขาพระร่วงดังที่เคยเป็นมาแล้ว การกู้หนี้ยืมสินขอให้พิจารณาให้มาก เฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาล ไม่ควรจะถูกมาลุ่มสุมลุ่มหา
เวลานี้เราติดหนี้ติดสินเขาจนกระทั่งจะหายใจไม่ได้แล้วเมืองไทยเรา คิดคนหนึ่งๆ ตั้งห้าหมื่นบาท คน ๖๒ ล้านคน นี่แต่ก่อนนะ เดียวนี้จะเพิ่มขึ้นอีกนะ
หรือ กู้มาหาอะ

หลวงตากำลังให้พร ในงานผ้าป่าช่วยชาติ

และงานมอบทองคำแด่หลวง หลวง อนุชาตกรแห่งประเทศไทย

Powered by จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไทย โดย JoomlaCorner.com

ไรพิจารณาซิถ้าแต่ละครั้งๆ เราไม่ไปดูก็ได้ลูกศิษย์เราเต็มกระถวง กระถวงไหนไม่มีลูกศิษย์เราไม่มี มาบอกทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดลออ เป็นคนดีทั้งนั้นซึ่งเชื่อถือได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เขามาพูดถึงเรื่องความแบบยลที่สภปรกมากที่สุดในวราชการของเรา กินกันมาเล็กๆ น้อยๆ กินกันมาเรื่อยๆ กินจนกระทั่งบานปลาย เวลานั้นชาติไทยของเราจะจม นี่เพราะกินไม่หยุดไม่ถอย กินไม่อิ่มไม่พอ กินตะกละตะกลาม ชาติไทยของเราจะไม่เหลือ เพราะความตะกละตะกลาม นี่ละภูหนียืมสินเขามาหนี้พองเงินบกรพองในกระเป๋าลูกก็ไปกู้เงินเขามา กู้เงินเขามาไม่ใช่น้อยๆ ไม่ใช่สองล้านสามล้าน เป็นหมื่นเป็นแสนล้านขึ้นไปนั่นนะ มันของเล่นเมื่อไร แล้วภูมานั้นหนี้มันก็มาพร้อมละซี เป็นลูกหนี้เขาพอมแล้วดอกวันหนึ่งเท่าไรกินไปเท่าไร พิจารณาซิ แล้วใครเป็นผู้แบกผู้หามหนี้สินอันนี้ พวกที่ภูมานั้นไม่ได้มารับผิดชอบนะ ชุติตั้งขึ้นมาเป็นรัฐบาลแล้วก็มาภูหนียืมสิน กินกันจนท้องป่อง จนท้องมันจะระเบิดแล้วมันก็โคตออกไปไป ตั้งคนใหม่ขึ้นมา ภูมาเรื่อยๆ ชาติไทยผู้แบกหนี้สินมันจะตายแล้วนะ พิจารณาซิ

การติดหนี้ติดสินเขาพะรุงพะรังทั่วเมืองไทย แล้วแบกหนี้สินทั้งนั้น ฟังซิเป็นของเล่นเมื่อไร เราจึงได้เตือนทางรัฐบาล เพราะรัฐบาลเป็นรัฐบาลของชาติ เราถึงในนามของชาติของศาสนาด้วย ได้เตือนรัฐบาลเราด้วยความหวังดี เพราะท่านเหล่านั้นเป็นผู้ที่จะนำชาติบ้านเมือง จึงเตือนผู้นำ อย่าได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้า การกู้การยืมเขามาบำรุงชาติไทยของเราเนิ่นไต่กับเอาไฟมาเผาเสียมากต่อมากนะ ภูมามากน้อยเพียงไร หนี้ก็มาพร้อมกัน ดอกเบี้ยที่จะขี้ย์ชาติไทยของเราจะมาพร้อมกันนี้ ละเหยียบบลงเท่าที่แบกหามอยู่เวลานี้ก็แทบจะเป็นจะตายแล้ว จนจะไม่มื่อะไรติดเนื้อติดตัวแล้ว ยังจะไปหาภูหนียืมเอาอีก จากที่ไหนๆ อีก ขอให้พิจารณาให้ถี่นะ เราเป็นหัวใจของชาติขอให้พิจารณาด้วยดี อย่าได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้า ด้วยเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำแกรวย ความตะกละตะกลาม นี่แหละมันกลืนบ้านกลืนเมืองมานานแล้ว … การกู้การยืมไม่ควรจะกู้จะยืม เราไม่มีอะไรเราไม่ติดหนี้เขา ดีกว่าที่เราติดหนี้เขามาประดับร้านเฉยๆ ไฟเผาหัวใจทั้งประเทศไม่สมควรเลย เราไม่ได้ติดหนี้แต่ไฟหนี้ไม่มาเผาเรายังดีกว่า คนจนไม่ติดหนี้ คนมีติดหนี้ พะรุงพะรัง ใครจะมีความสุขมากน้อยต่างกัน คนมีที่ติดหนี้เขานั่นละคือไฟเผาหัวมัน คนจนไม่ติดหนี้ คนนี้สบาย อยู่ได้ร่มไม้ชายคาที่ไหนอยู่ได้สบายอย่างพวงดาสดาอยู่ตามท้องไร่ท้องนา ไม่ค่อยติดหนี้ติดสิน พวกนี้จะทุกข์ทรวงกาย วังเต้นชวนขวายหาเช้ากินเย็นตามประสาประสาของเขา แต่เขาไม่ได้แบกหนี้แบกสินทางหัวใจให้เป็นไฟเผาหัวใจ เหมือนพวกที่ตะกละตะกลามเห็นแก่ได้เห็นแก่รำแกรวย มีเท่าไร มาประดับร้าน อยากให้เขาว่าตัวมีตัวดีตัวดีเด่น ความจริงมันมีแต่หนี้แต่สินเอาไปประดับร้าน ภายในร้านมีแต่หนี้แต่ไฟเผาหัวใจมันตลอด

เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่ควรกู้ยืมเรา เรามีอะไรเราใช้ตามเกิดตามมีของเรา ใครจะถูกเหยียดหยามก็ช่างเขาซิ เราเป็นผู้รับผิดชอบชาติบ้านเมืองเรา เขามาดูถูกเขาไม่ได้รับผิดชอบชาติบ้านเมืองของเรายิ่งกว่าเขาเป็นผู้รับผิดชอบ จึงต้องพิจารณาอย่างพิถีพิถัน ให้สมกับนามว่าเรารับผิดชอบชาติบ้านเมืองของเรา...ภาษาบาลีท่านก็แสดงไว้ **อินทาทนุ ทุกข โลก** แปลว่า การติดหนี้ติดสินนี้เป็นทุกข์ในโลก แล้วในขณะเดียวกันการไม่ติดหนี้ติดสินนี้เป็นความสุขมากในโลก นั่นท่านแสดงไว้ ฟังซิหนี้สินเป็นยังไป พระพุทธเจ้าเป็นผู้แสดงเอง การติดหนี้ติดสินนี้เป็นความทุกข์มากที่สุด และการไม่ติดหนี้ติดสินนี้เป็นความสุขมากที่สุดเช่นเดียวกัน เราจึงพยายามเปลื้องออกหนี้ที่มีมาแล้วจากรัฐบาลชุดต่างๆ นั้นแหละจะเป็นใครไปกู้ยืม ตาสีดาสาไม่กัณะ ก็รัฐบาลซึ่งเป็นผู้ถือบังเหียนไปกู้มาๆ ครั้นภูมาแล้วความรับผิดชอบไม่มี ทั้งหนี้ทั้งสินตลอดดอกบั้งดอกเบี้ยให้ชาวบ้านคนทั้งประเทศแบกหาม พวกนี้ออกไป เอา พวกนั้นตั้งขึ้นมา ตั้งขึ้นมาแล้วภูหนียืมกัน ... แหกๆ อย่างนี้เป็นเวลานาน ...” ด้วยธรรมชาติอย่างเด็ดเดี่ยวจริงจังของหลวงตา ประกอบกับความพร้อมเพรียงปกป้องคลังหลวงของประชาชนชาวไทย และเหตุผลทางวิชาการเข้าสนับสนุน ทำให้รัฐบาลยอมรับและยกเลิก

